

dos anys sense poder treballar a conseqüència de les seqüeles de l'accident.

Però fou a Santa Coloma on van produir-se dos fets que marcarien molt positivament la seva vida. D'una banda va començar a treballar amb el bruc, l'activitat que després de 13 anys continua realitzant actualment i treballant per al mateix empresari, i d'altra banda, va ser dels primers africans que van anar a l'escola Samba Kubali, on va estudiar-hi força anys, el que li va permetre expressar-se correctament, primer, en castellà, i després, en català, i **per tant, integrar-me molt més, perquè si escoltes, t'interesses pel que et diuen i, en definitiva, et pots entendre amb la gent, tot és molt més senzill**. Del seu pas per l'escola Samba Kubali comenta que hi anaven tots els africans de Santa Coloma i els pobles del voltant que podien desplaçar-s'hi, i entre d'altres monitors recorda sobretot en Lluís Caparrós, en Pep i en Buli Yamana, aquest últim africà.

La necessitat d'aprendre el català diu que va veure-la quan va estar una temporada repartint pollastres per diferents supermercats i establiments del sector de l'alimentació de les comarques gironines i es va adonar que quasi bé tothom parlava en català.

Després de viure 6 o 7 anys a Santa Coloma, va tornar al seu país per casar-se amb la seva esposa, la Nené, que és de la localitat gambiana de Savichi Village i a la qual coneixia d'abans d'emigrar del seu país. Però un cop casats i després d'haver viatjat fins a Espanya es va trobar que la seva esposa va haver de tornar al seu país perquè no disposava del pertinent visat, situació que van poder arreglar posteriorment, de forma que la Nené, que ara es dedica a tenir cura de la casa i del seu fill petit, tot i que abans havia treballat fent neteja d'alguna casa, pogués reunir-se amb el seu marit a Santa Coloma.

«Al poc temps de casar-me vaig comprar el camió que utilitzo per transportar el bruc de la zona de les Gavarres (Llagostera, Cassà,...) fins als magatzems que l'empresa per a la qual treballo té a Santa Coloma i Figueres, com també per fer viatges a Barcelona amb el producte manufacturat, és a dir rotlles de bruc que s'utilitzen per fer tanques, sobretot, al voltant de piscines, encara que també s'utilitza per fer parasols i escombres».

Va deixar Santa Coloma per anar a viure al Pont Major de Girona, on només va estar-s'hi sis mesos, i posteriorment s'establí a Sils, on viuran 4 anys ell i la seva família, que des d'aleshores ja s'ha anat ampliant, primer amb la Siga i després amb en Mamadou, que enguany van a l'escola Sant Iscle, i més tard amb en Lamin, que anirà a la mateixa escola el curs vinent.

El fet que el pis on residien a Sils tenia massa humitats, cosa que feia que la mainada estigués sempre constipada, va fer decidir-lo a buscar-ne un altre i en no trobar-ne cap a Sils va ser quan van traslladar-se a Vidreres **«un poble on s'està molt bé i on la gent ens ha acollit molt bé tant a mi com a la meua família».**

Tot i assegurar que té tractes amb moltes persones de

Vidreres, reconeix que la relació més amistosa la té amb les famílies dels seus companys gambians de la localitat, amb els quals es reuneix per celebrar festes o passar el cap de setmana. **«Nosaltres som musulmans i celebrem les nostres festes, sobretot el Ramadan i la festa que ve en acabar-se aquest i en la qual hi ha el costum de matar un xai. Aquesta festa a Gàmbia sol durar un parell de dies ben bons, però aquí la celebrem un sol dia perquè l'endemà ens toca anar a treballar i no podem faltar a la feina».**

De problemes de racisme, l'Ebrima -que és de l'ètnia Sarahule, al seu país n'hi ha moltíssimes, com ara mandinga, fulà, olof...- no en vol parlar, perquè diu que parlar-ne no soluciona res sinó que més aviat crea tensió, però sí que afirma que n'hi havia hagut més abans que ara **«ja que, poc a poc, els uns ens anem acostumant als altres, ja que tot és qüestió de ser flexible i acceptar la diferència».**

Com a curiositat, assenyala que li va costar molt acostumar-se a la fred que fa al nostre país, on va veure nevar per primer cop, mentre que diu que, tot i que continuen cuinant molts dels plats del seu país, també s'han adaptat a la cuina catalana amb facilitat.

Per acabar, l'Ebrima diu que tant ell com la seva dona pensen tornar al seu país algun dia, segurament quan siguin grans i hagin de retirar-se, però no s'atreveix a assegurar què faran els seus fills **«perquè ells han nascut aquí, s'hauran criat aquí i tindran els seus amics i la seva vida aquí, així que hauran de ser ells els qui decidiran».**